

Udtalelse nu, der har dikteret mig min Udtalelse. Jeg vidste fra den Tid, da hin Arrestant blev beskyldt for Mordbrand, at Sylow gik noget ejendommeligt til Værks. Jeg har aldrig betvivlet, at det var rigtigt, at Knapperne vare skaarne af Arrestantens Benklæder, og at han fik et Slag med knyttet Næve i Ansigtet af Sylow, og jeg mener, at disse Fremgangsmaader af en Dommer overfor en værgeløs Arrestant vare ikke forsvarlige. Men jeg vidste, at Sylow den Gang var en yngre Mand, at han havde faaet en stor Opgave og gerne vilde skaffe Resultater, og at dette sidste vistnok ofte var medvirkende Aarsag til, at han gik alt for strengt frem og brugte Tortur. Der- som der ikke var kommet noget nyt frem i den Sag, skulde jeg ikke have bragt den frem, selv om der staa i „Social-Demokraten“, at Sylow prygl og lyver — det sidste kom ikke den Sag ved, men jeg vidste godt, hvad man sigtede til med det første. Det var først, da der kom til at staa i et Blad en ganske bestemt Udtalelse af Sylow om, at han havde givet den paagældende Mand „en paa Tuden“ og syntes at godkende den Handlemaade den Dag i Dag, jeg fandt mig foranlediget til at tage Ordet derom. Jeg kan godt forstaa, skønt jeg ingenlunde forsvarer det, at en yngre Dommer i sin Iver kan forløbe sig, men jeg kan mindre godt forstaa, at denne Dommer som ældre, moden Mand godkender denne Forløbelse, og man kan ikke faa andet ud af Referatet, end at den paagældende Dommer vilde optræde paa samme Maade i lignende Tilfælde den Dag i Dag. Det anser jeg for aldeles uforsvarligt, og derfor glæder det mig, at Justitsministeren lovede, at han vilde tage Akterne frem. Da vi i Forvejen vide, hvad der staa deri, glædede det mig dog ikke saa meget som det, at han vilde afkræve Dommeren en Forklaring. Den højtærede Justitsminister udtalte, at han umulig kunde tro, at en Dommer kunde udtale sig paa denne Maade. Saadan gaar det ogsaa mig. Men nu er der lige godt gaaet en hel Uge, siden den Artikel stod i „Ekstrabladet“, uden at Sylow har dementeret den, og desuden har en anden Journalist henvendt sig til Sylow, og er det sandt, at Sylow har erklæret, at det i alt væsentligt var rigtigt, hvad der stod i „Ekstrabladet“, saa er der nu to Journalisters Vidnesbyrd i samme Retning. Jeg haaber, at Justitsministeren vil faa Klarhed i denne Sag. Der er flere, der have spurgt mig, hvad jeg troede, der burde gøres. Det skal jeg ikke blande mig i. Det ligger i

Øjeblikket i Justitsministerens Haand, og jeg har den Tillid til ham, at han vil handle forsvarligt og retfærdigt. Mere ønsker jeg ikke. Kun vil jeg sige: Har den paagældende Dommer udtalt sig i alt væsentligt, som „Ekstrabladet“ skriver, saa er han ingen værdig Repræsentant for Dommerstanden og ingen Pryd for det høje Landsting, som han nylig er kommen til at tilhøre.

Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) var inde paa Kreditforeningernes Forhold, da han i Forgaars havde Ordet. Jeg skal ikke forlange Formandens Tilladelse til at oplæse, hvad han sagde, endskønt det ikke er saa langt, men jeg skal kort referere det. Hans Tale gik ud paa, at det var kommet ham for Øre, at Repræsentanter i Husmandskreditforeningen havde meget travlt med at ordne Laan for dem, der havde faaet Laan, og hans Ord kunne ikke forstaaes anderledes, end at han mente, at de lod sig godt betale for at ordne dem. Og de ikke blot lod sig betale, men det skulde endogsaa, synes det, paavirke Laanenes Størrelse, altsaa formodentlig Taksationssummen, saa at de vedkommende fik større Laan, hvorved muligvis Kursen bragtes til at synke. Det maa altsaa ikke være et enkelt Tilfælde, som det ærede Medlem kender, men det maa være noget ganske almindeligt. Nu vil jeg haabe, at det ærede Medlem har bestemte Tilfælde at vise hen til, for ellers er det jo en temmelig grov Beskyldning at kaste ud mod en hel Del Funktionærer i en Forening. Jeg kan kun tale for mit eget Vedkommende, men jeg kan sige, at jeg kender intet Tilfælde af den Slags, som det ærede Medlem nævnde. Jeg har i alt Fald hjulpet mange til Rette med deres Laan, endogsaa rigtig mange — jeg har været Vurderingsmand siden Husmandskreditforeningens Stiftelse —, men det vil jeg sige, saa det kan blive rykket ind i Rigsdagstidenden, og alle kunne læse det, at jeg har endnu aldrig taget en eneste Øre for det, og jeg tror, det samme gælder langt det overvejende Tal af Vurderingsmænd, maaske dem alle. Jeg kender i hvert Fald intet Eksempel derpaa. Saa er der Repræsentanterne; hvorvidt de have ladet sig smøre i den Retning, ved jeg ikke, men der er et af Tingets Medlemmer, der er Repræsentant, og han kan tale deres Sag; nu har jeg talt Vurderingsmændenes Sag. Kan det ærede Medlem fremhæve bestemte Tilfælde — og jeg ønsker helst opgivet navngivne Mænd —, er der nogle, der have opført sig mindre pænt og hæderligt, saa lad deres Navne komme i Bladene